

Библіо ТЕРАПЕВТ

Издается с 1 октября 2014 года

№ 3(30)
2017
(март)

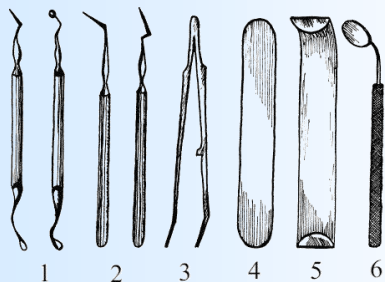
Электронный бюллетень Научной библиотеки
Харьковского национального медицинского университета

Читайте в номере:

Библиотечная сокровищница...:

Медицинский факультет...

С. 2-3

Мій рід — моє коріння

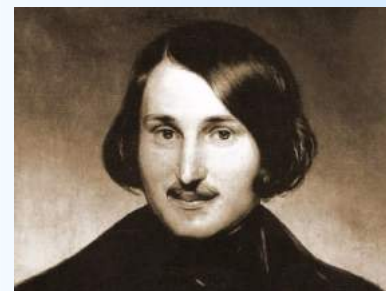
Valetudu bonum optimum est

С. 4

Путешествие с писателем:

Гоголь и Италия...

С. 10

Содержание

Библиотечная сокровищница: по страницам редких и ценных изданий:
«Медицинский факультет: как все начиналось»

О. Борисова.....С. 2-3

Мій рід — моє коріння: «Valetudu bonum optimum est»

Г. Ахундова.....С. 4

«Пора счастливых людей»

Р. Воронина.....С. 5

Фотовзгляд: «Хранители домашнего очага и человеческой души»

Р. Воронина.....С. 6

«Весь світ театр, а люди в ньому — актори»

М. Заговора.....С. 7

Литературная нота: «Драма «Ромео и Джульетта»

О. Озеркина.....С. 8

«Окрыленные музой и художественным словом»

Р. Воронина.....С. 9

Путешествие с писателем: «Гоголь и Италия: «Я – странник, влюблённый в дорогу»

А. Гончарь.....С. 10

Чтение со вкусом: «Духовный путь гения»

О. Озеркина.....С. 11

Аскорбинка для души

О. Сохарь, Д. Ивашова.....С. 12

Хроника месяца.....С. 13-16

Чтение со вкусом:

Духовный путь гения

С. 11

Хроника месяца

С. 13-16

«Медицинский факультет: как все начиналось»

Историю можно изучать по-разному – посмотреть документальный фильм, послушать рассказ краеведа, «пройтись» по лабиринтам сети Интернет, перескакивая с ссылки на ссылку... Но ни один из выше перечисленных источников не поведаст историю так, как это может сделать книга.

В фонде нашей библиотеки хранится много замечательных книг. Но особый интерес вызывают редкие и ценные издания с увлекательными историческими обзорами или очерками. Посему речь пойдет о книге «Медицинский факультет Харьковского университета за первые 100 лет его существования (1805-1905)» под редакцией профессоров И.П. Скворцова и Д.И. Багалля. Всегда неподдельный интерес вызывает фраза «а с чего и как все начиналось?». И мы попробуем совершить экскурсию к истокам появления медицинского факультета. И пусть она предстанет на страницах нашего «Библиотерапевта».

В ноябре 1804 года императором Александром I была подписана Утвердительная Грамота на открытие Харьковского университета, а также утвержден его Устав. А в январе 1805 года состоялось его торжественное открытие. Все начиналось с 4 отделений: физических и математических наук, словесных наук, нравственных и политических наук, врачебных и медицинских наук – всего 25 кафедр. Впоследствии отделение врачебных и медицинских наук трансформировалось в медицинский факультет. На пути своего становления медицинский факультет пережил университетские уставы 1804 г., 1835 г., 1863 г. и 1884 г. «с некоторыми, впрочем, в иных годах, отклонениями, допущенными особенными министерскими циркулярами и дополнениями к действующему уставу» [С. 1], которые и образовали 4 периода в его истории.

Временные рамки I-го периода припадают на 1805-1835 гг. Но из-за того, что информации о начале развития медицинского факультета почти не сохранилось («За многие годы совершенно затеряны даже протоколы Заседаний факультета»), мы не можем узнать полную картину его деятельности в этот промежуток времени. Можно сказать, что первые 10 лет этого периода были подготовительными. «По уставу российских университетов 1804 года, на врачебном факультете полагалось шесть кафедр: 1. Анатомия, физиология и судебно-врачебная наука. 2. Патология, терапия и клиника. 3. Хирургия. 4. Повивальное искусство. 5. Скотолоечение. 6. Врачебное веществословие, фармация и врачебная словесность». Названные кафедры «пополнялись преподавателями постепенно и своевременно и, благодаря энергичной деятельности членов факультета и совета университета, начали мало по малу возникать те необходимые учебно-вспомогательные учреждения, без которых немислимо было начать правильное преподавание на медицинском факультете» [С. 2].

II-й период, с 1835 г. по 1863 г., озаглаивался «улучшением и расширением преподавания» [С. 2]. Увеличилось число кафедр, и соответственно возросло количество преподавателей. Согласно университетскому уставу 1835 года «на медицинском факультете, вместо прежних шести, полагалось десять следующих кафедр: 1. Анатомия (анатомия человеческого тела с присоединением специальной физиологии и важнейших статей сравнительной анатомии); патологическая анатомия; разсеяние трупов. 2. Физиология (общая физиология и общая патология). 3. Семiotика. 4. Клиника (частная патология и терапия; клиника в больнице). 5. Хирургия умозрительная. 6. Хирургия операционная, глазные болезни и хирургическая клиника. 7. Повивальное искусство, женские и детские болезни, прививание оспы, лечение родильниц и новорожденных. 8. Судебная медицина, медицинская полиция, история и литература медицины, энциклопедия и методология. 9. Скотолоечение (ветеринарная

анатомия и физиология; диагностика болезней домашних животных). 10. Врачебное веществословие (общая терапия, врачебное веществословие, токсикология, изъяснение минеральных вод, фармация, рецептура, диететика, или тшмена)» [С. 3]. Вот такие благоприятные изменения внес собой устав 1835 года в работу медицинского факультета.

Стремительный прогресс медицины во всех ее отраслях, «развитие практических знаний и экспериментальных работ несомненно оказали влияние на полноту и составление устава 1863 года» [С. 4]. Это и стало началом **III-го периода**, который припал на 1863-1884 года. Преподавательский состав увеличен до 33 человек («16 профессоров и 17 доцентов»). На этом этапе число кафедр возрастает с 10 до 17: «1. Анатомия здорового человека. 2. Патологическая анатомия (систематические — и патологические вскрытия). 3. Физиология (систематическая и экспериментальная). 4. Общая патология (систематическая и экспериментальная). 5. Эмбриология, гистология и сравнительная анатомия. 6. Общая терапия и сравнительная диагностика; при ней теория медицины и энциклопедия. 7. Специальная патология и терапия; при ней систематическое и клиническое изложение учения о нервных и душевных болезнях и о кожных сыпях. 8. Терапевтическая факультетская клиника. 9. Терапевтическая госпитальная клиника. 10. Теоретическая хирургия; при ней офтальмология с клиникой и учения о сифилитических болезнях, о болезнях мочевого и половых органов, с клиникой. 11. Хирургическая факультетская клиника; при ней: оперативная хирургия; прикладная анатомия; учение о повязках и машинах; упражнения в операциях на трупах. 12. Хирургическая госпитальная клиника. 13. Акушерство и женские болезни, при ней детские болезни с клиникой. 14. Судебная медицина с токсикологией, тифена и медицинская полиция, при ней госпитальное судебно-медицинское отделение, судебно-медицинские вскрытия, учения об эпи-

зоотиях и ветеринарная полиция. 15. Медицинская химия и физика (физиологическая и патологическая химия, упражнения в лаборатории, прикладная физика). 16. Фармакогнозия и фармазия. 17. Фармакология теоретическая и экспериментальная; при ней рецептура и учение о минеральных водах» [С. 4].

Одно из главных отличий устава 1884 года, который дал ход **IV-му периоду**, заключалось «в отмене выборного начала профессоров, назначение которых передано в ведение г. министра» [С. 5]. Согласно этому уставу, на медицинском факультете образовалось 24 кафедры: «1. Анатомия. 2. Патологическая анатомия. 3. Физиология. 4. Общая патология. 5. Гистология и эмбриология. 6. Врачебная диагностика с пропедевтической клиникой. 7. Частная патология и терапия. 8. Систематическое и клиническое учение о нервных и душевных болезнях. 9. Систематическое и клиническое учение о кожных и сифилитических болезнях. 10. Терапевтическая факультетская клиника. 11. Оперативная хирургия с топографической анатомией и с упражнениями в операциях на трупе. 12. Офтальмология с клиникой. 13. Хирургическая патология с десмургией и с учением о вывихах и переломах. 14. Хирургическая факультетская клиника. 15. Хирургическая факультетская клиника. 16. Хирургическая госпитальная клиника. 17. Акушерство и женские болезни с клиникой. 18. Судебная медицина. 19. Энциклопедия и история медицины. 20. Тифена и при ней: эпидемиология и медицинская полиция, медицинская статистика, учение об эпизоотических болезнях и ветеринарная полиция. 21. Медицинская химия. 22. Фармакология и фармазия. 23. Фармакология с рецептурой,

токсикологией и учением о минеральных водах. 24. Детские болезни с клиникой» [С. 5-6].

Из этого всего и вытекает, что знакомство с болезнями немислимо без знания целого ряда наук. Углубленное изучение различных областей медицины способствовало появлению новых предметов. А выше названные уставы только помогали выстраивать четкую динамику развития медицинского факультета, совершенствовать научную мысль и знания. И «...развитие это выразилось в тех улучшениях, которые наблюдаются в современных учебно-вспомогательных учреждениях медицинского факультета, как анатомический театр, лаборатории и клиники, так в особенности в той энергии учащихся и учащихся, благодаря которой вышло так много печатных работ по специальностям, кроме того, обосновалась прекрасная практическая подготовка по всем отделам медицины...» [С. 193].

Во все времена значение медицины, а соответственно и самих врачей, было велико, и с уверенностью можем сказать, что интерес к этой науке никогда не иссякнет.

Использованная литература:

Медицинский факультет Харьковского университета за первые 100 лет его существования (1805-1905) / под ред. проф. И. П. Скворцова и Д. И. Багалея. — Изд. Университета. — Харьков: Типография «Печатное Дело», 1905-1906. — 472 + 314 + XVI с. : портр.

Антикварный оптический микроскоп XIX века

Оксана Борисова,
библиотекарь 1 кат.

Valetudu bonum optimum est

(Здоровье — наивысшее благо (лат.))

Дорослі люблять ставити дітям питання. І серед інших із заavidною частотою (в різних варіаціях) звучать два: «Хто твої мама і тато?» і «Ким ти станеш, коли виростеш?». Зауважте, що набагато частіше запитують саме «ким станеш?», а не «ким ти хочеш стати?». Хоча дітям це все одно. У них навіть не виникає думки, що «хочеш стати» і «станеш» можуть різнитися. Не думають діти, що можуть бути якісь перешкоди або що вони просто можуть подорослішати і передумати. Але в моєму випадку було не так. Дорослішати я дорослішала, але з кожним роком на питання ким мені хочеться бути я тільки з усе наростаючою упевненістю відповідала «лікарем». Чому? Напевно, справа в першому, згаданому мною, питанні. «Мої мама і тато – лікарі» – відповідала я з гордістю і, чесно кажучи, ніколи не розуміла, чому інші діти, чиї батьки не лікарі, з готовністю торохтіли про підприємців, фермерів, продавців, хореографів і про інші роботи і професії. Я, звичайно, їм не говорила, але про себе завжди дивувалася, чого вони так раді всім це розповідати. Були б їх батьки, скажімо, космонавтами... А тут – юрист.

Мені з самого дитинства лікарі представлялися прекрасними білими лебедями, серед яких мені пощастило плавати. Правда, гидким каченням

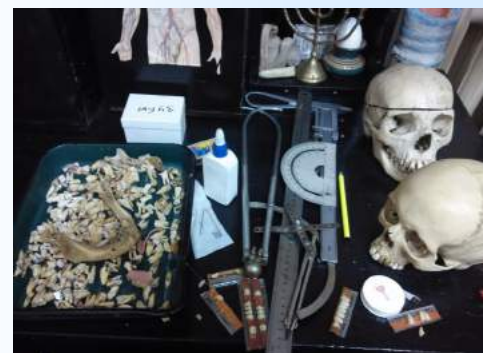

я себе не вважала і твердо вірила, що коли-небудь я стану одним з них. Все дитинство я варилася у всіх тонкощах лікарської справи. І за той час, поки я сиділа на роботі то у матері, то в батька, вбираючи атмосферу лікарень, я навчилася з особливим хвилюванням ставитися до слова «лікар». Я навіть не намагалася підібрати відповідного визначення цьому слову, але в тому, що справжній лікар – це хтось майже недосяжно і далекий, була впевнена абсолютно. Знаєте, (це помітив Толстой) як дітям до певного віку батьки здаються високим ідеалом, так мені разом з батьками високим ідеалом здавався і лікар (абстрактний лікар, кожен, хто носив це ім'я). Згодом нам відкриваються недоліки наших батьків, але від цього ми не любимо їх менше... З висоти студентки третього курсу медичного університету, я вже знаю не тільки про те, що не всі лікарі – лікарі, але навіть і про те, що, виявляється, лікарі – це теж всього лише люди, які знають так мало, не можуть всіх врятувати, і роблять помилки. І тим не менше, я жодного разу не пошкодувала про свій вибір. Здавши ЗНО, я точно знала, куди нести документи. Пам'ятаєте той страшний натовп біля приймальної комісії? Неважливо, в якому році Ви вступали – натовп абітурієнтів, які претендують на місця в ХНМУ, щороку однаково величезний. Хтось переживає більше, хтось менше, я ж всередині тремтіла, як осикове листя...

МІЙ РІД — МОЄ КОРИННЯ

Над першокурсниками, буває, сміються. Мовляв, ходять в халатах вулицями і статуси в соціальних мережах в них на латині. А вся справа в почутті причетності до чогось великого. Адже тепер ти вже не просто колишній школяр, а студент медичного університету, а це щось, та значить.

Я була і залишаюся в захваті від нашого університету. Він ще тоді був мені рідним. Мені про нього розповідали батьки (до речі, випускники ХНМУ): де яка кафедра, як туди-то дійти, як туди доїхати. І це було дуже приємно. Такі незначні дрібнички, як халат (свій власний медичний халат!), студентський квиток, перепустка дуже радували. Приємно було голосно вживати слова «анатомія» чи «гістологія». Приємно було, що, і як двадцять років тому, третю аудиторію називали голубником, так і зараз – такі речі згодом губляться на тлі буденності, але загальне почуття щастя залишається назавжди. Як все ж таки добре навчатися саме на лікаря – у нас буде краща у світі робота! Цю впевненість мені подарували батьки своїм прикладом!

Гелла Ахундова,
студ. 3 мед. ф-т, 3 курс

Пора счастливых людей (к Международному дню счастья)

Одним из важнейших и неотъемлемых желаний каждого человека на планете Земля является стремление к счастью. Даже можно назвать это закономерным процессом и объективным мотивом существования человека как личности и гражданина определённой страны. Мировая общественность обратила особое внимание на то, является ли человек счастливым, будучи гражданином той или иной страны. В связи с этим, Генеральной Ассамблеей ООН (28 июня 2012 г.) был учрежден Международный день счастья (International Day of Happiness) – 20 марта, концепция которого в демонстрации главной цели человечества – счастье всех и каждого.

Предысторией возникновения, а также инициирования Международного дня счастья, является проведенная королем Джигме Сингье Вангчук социально-экономическая реформа в Бутане (1972 г.). Ее основой стала так называемая программа Валового Национального Счастья – холистическая мера качества жизни, включающая оценку моральных и психологических качеств личности, а также постулаты буддийской духовности. Данная программа стала неофициальной государственной философией, предполагая проведение многоуровневой модернизации в сфере экономики и выведение страны из социально-политической изоляции, но при этом сохранение традиционных ценностей культуры, религии и семьи.

Также одной из причин инициирования Международного дня счастья является составление списка «счастливых» стран на основе Международного индекса счастья. Это исследование проводится с июля 2006 г. и представляет цифровое выражение благосостояния людей и состояние окружающей среды в странах мира. Для подсчета данного индекса используются 3 показателя – удовлетворенность граждан страны своей жизнью, предполагаемая продолжительность жизни человека в данной стране и мера влияния человека на среду его обитания. По итогам исследований в 2009 и 2012 гг., самой «счастливой» страной мира стала Коста-Рика.

Категория «счастье» не однократно становилась предметом исследований таких наук как педагогика, социология, психология, религиоведение; с медицинской точки зрения счастье изучается в тесной связи с так называемыми «гормонами счастья» — эндорфинами, серотонином и дофамином.

*«Тот счастлив, кто прошел среди мучений,
Среди тревог и страсти жизни шумной,
Подобно розе, что цветет бездумно,
И легче по водам бегущей тени».*

А. Ахматова «Заре»

Стоит отметить, что именно мировое литературное наследие дает возможность наглядно показать идею человеческого счастья в различных его проявлениях: позитивное отношение к жизни и обществу, и даже авантюризм (Ф. Рабле «Гаргантюа и Пантагрюэль»), мечта и любовь (А. Грин «Алые паруса»), взаимопонимания и взаимоуважению человека как личности (Д. Остин «Гордость и предубеждение»), размышления на грани фантастики (Р. Брэдли «Вино из одуванчиков»), поиск собственного «Я» (Дж. Сэлинджер «Над пропастью во ржи») и др.

Это все говорит о том, что каждый из нас может найти в мелочах свое маленькое или же большое счастье. Будьте счастливы!

БИБЛИОСМЕШНИКИ

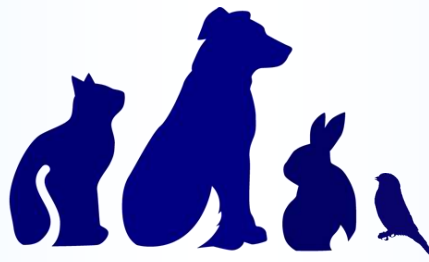

Читатель, которому было предложено
поискать что-нибудь по интересующему
его вопросу в каталоге, возвращается
возмущенный:

– Куда вы меня послали?! Там в вашем
каталоге ничего нет – одни карточки
какие-то!

1 марта – Всемирный день кота.

Без них, да и вообще без животных, немыслимо существование домашнего уюта.

Они – наше вдохновение.

Мы не только их приручили и в ответе за них, а приняли их в свою семью.

Наши домашние четвероногие друзья... и «двуногие»...

Фото:
Регина Воронина,
библиотекарь 2 кат.

Починаючи з 1961 р., 27 березня відзначається як Міжнародний день театру, встановлений IX конгресом Міжнародного інституту театру. За переказами вважається, що перша театральна постановка відбулася в Стародавньому Римі саме 27 березня, але вченими це не доведено. Історики наголошують, що перша театральна вистава пов'язана з народними обрядами, полюванням, землеробством і тваринництвом. Але справжній театр з'явився з появою глядача, без якого талант акторів витрачається в порожнечу.

Найстародавнішою театальною спорудою вважають грецький амфітеатр – «видовище з двох боків». Театри Стародавнього світу представляли собою дерев'яні підмостки, які з роками змінювалися на круглі арені, оточені багатоярусними глядацькими місцями і розміщені просто неба. Найвідоміший стародавній театр в Епідаврі був розрахований на 17 тис. глядачів. Спочатку акторами були чоловіки, які виконували декілька ролей в тому числі й жіночі, використовуючи маски та костюми.

У всіх античних театрах була гарна акустика, а за допомогою вдалого архітектурного рішення кожен глядач міг бачити все, що відбувалось на арені. Слухачі не мали права порушувати тишу під час перегляду вистави.

Спеціальна людина – рабдух, у разі шуму від глядачів била їх палицею. В театрі було виділено ряди для одноруких воїнів, а перед ними ряд для лисих рабів. Таким чином воїни аплодували, ударяючи рабам по голові.

В Україні діяльність театрів розпочалась в XI ст. з вистав скоморохів. А вже в XVII-XVIII ст. – мандрівними театрами маріонеток з різдвяними драмами та соціально-побутовими інтермедіями.

М. Лисенко

23 березня 2017 року відзначається 175-річчя від дня народження найвідомішого українського композитора XIX - початку XX ст., основоположника української класичної музики, талановитого диригента, педагога і видатного музичного діяча М. Лисенка. Його заслуга у збагаченні жанрів музичної творчості, демонстрації кращих зразків музичного фольклору.

З 1944-го року ім'ям М. Лисенка названо Харківський театр опери і балету, на сцені якого були представлені його перші вистави, тут він виступав як композитор та режисер.

У різні часи різні люди говорили про зникнення театального мистецтва. Коли з'явився кінематограф, почали говорити, що це загибель театру. Поява телебачення ніби мала анулювати кіномистецтво. Але, як і кіно, театр продовжує жити.

Використана література:

1. Балазанова О. Є. Театр і кіно / О. Є. Балазанова. – Харків : Фоліо, 2015. – 316 с.
2. Саксаганский П. К. Из прошлого украинского театра / П. К. Саксаганский. – Москва : Искусство, 1938. – 165 с.

Марина Заговора,
бібліограф 2 кат.

Кладезь книжной мудрости

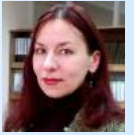
*«...Весь мир – театр.
В нём женщины, мужчины – все актеры.
У них свои есть выходы, уходы,
И каждый не одну играет роль...»*

Шекспир У. Как вам это понравится ; Мера за меру : [пьесы] / У. Шекспир ; пер. с англ. Т. Щепкина-Куперник. – М. : АСТ, 2003. – 320 с. – [С. 66].

Драма «Ромео и Джульетта»

Рубрику ведет Ольга Озеркина, зав. сектором

Бессмертная пьеса Уильяма Шекспира «Ромео и Джульетта» была написана приблизительно в 1594-1595 гг. Но, хотя возраст шекспировских влюбленных насчитывает уже более четырехсот лет, сюжетная основа произведения имеет куда более давнюю предысторию. Впервые она встречается в «Метаморфозах» римского поэта Овидия, на страницах которых можно найти рассказ о вавилонских влюбленных Пираме и Фисбе, покончивших собой из-за роковой ошибки. Очень популярная в эпоху Возрождения, эта легенда стала излюбленной темой для художников той поры, ее перипетии на разные лады обыгрывались европейскими мастерами художественной прозы. Особенно полюбилась она итальянцам. Именно они дали героям привычные для нас имена –

Ромео и Джульетта и поселили их в живописной Вероне, чья история берет свое начало с античных времен. Здесь же, на фоне величественных веронских построек, монологи героев по-новому зазвучали в поэме английского поэта Артура Брука «Трагическая история Ромеуса и Джульетты». Произведение, написанное за два года до рождения Шекспира, по мнению исследователей, и явилось первоосновой для написания тридцатилетним драматургом прославленной пьесы. Автор проявляет уважение к сложившимся задолго до него традициям: оставляет общепринятую сюжетную канву, сохраняет привычные имена основных действующих лиц и легко определяется с местом происходящих событий – Вероной. Но, в остальном Шекспир поступает по-новаторски.

В отличие от своих предшественников, он тщательно прорабатывает характеры не только главных героев, но и второстепенных персонажей вплоть до прислуги, наполняет произведение гуманистическим идейным содержанием, одновременно отказавшись от морализаторства, к которому прибегали его предшественники. Во многом именно это сделало пьесу близкой и понятной для его современников, последующих поколений и многих еще неродившихся читателей творчества гениального драматурга.

Кинопостановка «Ромео и Джульетта» (1968 г.)

Франко Дзефирелли, на первых порах проявлявший себя как театральный режиссер, не сразу рискнул приступить к осуществлению своей давней мечты – созданию кинопостановки к любимым с детства шекспировским произведениям. При работе над спектаклями мирового уровня ему не раз приходилось иметь дело с классикой, требующей достоверности, максимальной проработки деталей, соответствующих эпохе. И только в 1967 году режиссер снял первую киноработу по мотивам шекспировской пьесы, комедию «Укрощение строптивой», с участием знаменитой звездной пары Элизабет Тейлор и Ричарда Бартон. Заслуженный успех картины вскоре затмил другой киношедевр: в 1968 году на мировые экраны выходит следующий фильм Дзефирелли, «Ромео и Джульетта». До этого события Дзефирелли успел поставить «Ромео и Джульетту» на театральной сцене Лондона, а впоследствии и в других городах мира, в том числе и в родном городе влюбленных – Вероне, что помогло ему в будущих киносъемках.

В фильме Дзефирелли впервые в истории главные роли исполнили совсем еще юные актеры, британцы Леонард Уайтинг (17 лет) и Оливия Хасси (16 лет). Данный выбор режиссером был сделан неслучайно, по мнению кинокритиков, именно возраст помог начинающим артистам так естественно вжиться в образы героев, ослепленных первым всепоглощающим чувством. «Шекспир – это самый большой друг юности. Никто, по моему мнению, не создал столь свежего произведения, как «Ромео и Джульетта», написанного четыре века тому назад», – полагал сам Франко Дзефирелли.

Помимо яркой актерской игры и красочного дизайна к несомненным достоинствам фильма относят эффектную постановку танцевальных сцен и поединков, органичное музыкальное сопровождение, создающее особую атмосферу в фильме.

Использованная литература:

Шекспир У. Полное собрание сочинений в восьми томах / У. Шекспир; под. общ. ред. А. Смирнова и А. Аникста. – Москва: Искусство, 1958. – Т. 3. – 567 с.

Интернет-ресурсы:

www.romeo-juliet-club.ru
www.romeo-juliet-club.ru
ru.wikipedia.org/wiki/

[Прослушать песню «What Is A Youth»](#)

Нино Рота. Музыка к фильму «Ромео и Джульетта»

Большой удачей кинофильма явилось и то, что он принес успех не только самому режиссеру, но и, снимавшимся в нем актерам, художникам, съемочной группе, и, конечно же, композитору.

Драматическая история юных влюбленных на протяжении четырех столетий неизменно завораживала многих выдающихся творцов музыки. Работая над симфонией по мотивам шекспировской трагедии, французский композитор Гектор Берлиоз однажды воскликнул: «Ромео» Шекспира! Боже! Какой сюжет! В нём всё как будто предназначено для музыки!..». С ним могли бы согласиться многие его коллеги, передавшие музыкальными средствами свое восприятие произведения: В. Беллини (опера «Монтеки и Капулетти»), Ш. Гуно (опера «Ромео и Джульетта»), П. Чайковский (увертюра-фантазия «Ромео и Джульетта»), Р. Дзандонаи (опера «Джульетта и Ромео»), С. Прокофьев (балет «Ромео и Джульетта») и др.

Итальянский композитор Нино Рота (Джованни Рота Ринальди) (1911–1979) до совместной работы с Дзефирелли уже имел солидный опыт создания музыки к кинофильмам. На момент начала съемок «Ромео и Джульетты» он успел поработать со многими итальянскими и зарубежными кинорежиссерами, став любимым композитором Федерико Феллини. Нино Рота является автором музыки порядка к 170 кинофильмам, в том числе – нашумевшей криминальной драме «Крестный отец» Фрэнсиса Форда Копполы.

Но музыка к «Ромео и Джульетте» родилась на свет гораздо раньше, чем началась работа над самим фильмом. Большинство узнаваемых музыкальных тем уже звучали в одноименных театральных постановках Дзефирелли, начиная с 1960 года. Самой известной из них считается тема любви главных героев. Глубокая и вдумчивая, она сопровождает зрителя на протяжении всего действия фильма, видоизменяясь по мере развития сюжета. Своя собственная тема есть у Ромео и Джульетты, музыкально оформлены ключевые события кинопостановки: «Праздник в доме Капулетти», «Первая встреча», «Сладкая горечь расставания», «Смерть» и др.

Но самым значительным музыкальным фрагментом фильма признана баллада «What Is A Youth» («Что есть юность?»), которая сопровождает героев во время их знакомства на балу у Капулетти. В оригинальной версии фильма ее исполняет молодой, но уже известный в Италии певец, солист Хора Сикстинской Капеллы Бруно Филиппини. Во время исполнения он очень органично смотрится в костюме XV века. О чем поет сладко-голосый Леонард в минуты пробуждения первой любви, какими словами приветствует неискушенных молодых людей на пороге взрослой жизни? О мимолетности счастья, о скоротечности молодости и неизбежности увядания. Успей отведайте напитка любви, юность, жизнь не всегда будет так щедро, как теперь...

Весеннее время – это пора проявления творчества, начало чего-то нового и время для мечтаний. Литераторство и поэтическое искусство в полной мере дает возможность показать не только свои таланты, но и насладиться художественным словом лучших представителей словесного искусства.

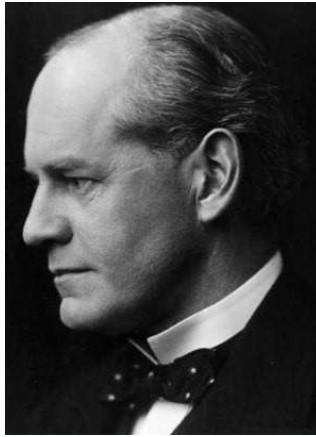
Символично, что именно в первый месяц весны мировая общественность отмечает две даты, связанные с художественно-литературной и поэтической словесностью – Всемирный день писателя (3 марта) и Всемирный день поэзии (21 марта).

Первыми инициаторами учреждения Всемирного дня писателя сыграла деятельность ПЕН-клуба (ПЕН от англ. – «poet» (поэт), «essayist» (эссеист), «novelist» (романист), складывающаяся в слово «PEN» – перо/ручка), показав тем самым важность беспристрастной оценки социально-экономических и политических событий в обществе с помощью слова, поддерживая принципы свободного информирования – главной доктрины этой организации.

К. Э. Доусон-Скотт

Идея создания ПЕН-клуба принадлежит английской писательнице Кэтрин Эми Доусон-Скотт, главная ее суть была международное объединение писателей в каждой стране, а также независимое общение в литературных кругах. Наибольшего развития эта организация достигла под руководством ее первого президента – Джона Голсуорси, составителя Устава клуба, действующего до сих пор.

Джон Голсуорси

Всемирный день писателя – это повод по достоинству оценить труд писателя, показать его важность в культурном наследии нации. Особое значение для читательской аудитории имеют литературные произведения, написанные представителями их родного края, живших и творивших в разное время. Классики украинской литературы, в первую очередь, Г. Сковорода писал в жанре барокко, раскрывая в своих произведениях сущность человека, проблемы счастья и творчества, а Г. Квитка-Основьяненко считается основоположником украинской художественной прозы. Придавали сатирический тон и юмористическое настроение своим литературным работам представители Харьковского кружка – Е. Гребинка и П. Гулак-Артемовский, а украинская проза XX ст. представлена в лице И. Багряного – строгий реализм бытности.

Современный этап развития украинской прозы в Харькове в самом ярком ее проявлении можно увидеть в литературных произведениях экстравагантного и несколько резковатого в своих высказываниях С. Жадана («Депеш Мод»), а также в работах молодого писателя И. Зарудко («Матадор. Нотатки авантюриста», «Якщо твій янгол – Йосипівна»), который пишет о жизни, любви и современной бытности.

С. Жадан

*«В прозе мы остаемся на твердой земле,
а в поэзии должны подниматься на
неизмеримые высоты».*
Оноре де Бальзак

Немало важным для читателя является и поэтическое слово. Отмечая в календаре этот праздник, стоит обратить внимание не только на поэтов мировой классики, таких как А. Рембо, Дж. Байрон, Г. Гейне, А. Пушкин и Ф. Шиллер, но и украинских поэтов – Л. Украинка, П. Тычина, В. Сосюра, В. Симоненко и др. Именно такое разнообразие дает возможность познать все грани изысканной словесности, сравнивая поэтические школы, различия слога и художественные традиции эпох и поколений. Подобный подход полностью реализуется выполнением главной цели инициирования Всемирного дня поэзии (учрежден 30-той сессией ЮНЕСКО 1999 г.) – поощрение языкового разнообразия и поддержка поэзии, развитие диалога между поэзией и другими видами искусства, а также поощрение издательского дела и сотрудничество со СМИ в создании позитивного имиджа поэзии как вида современного искусства.

В этом месяце на абонементе художественной литературы подготовлены выставки «Выдающиеся писатели Харьковщины» и «Мир поэзии – поэзия мира», приурочены к этим датам. Желаем Вам находить вдохновение в прозе и поэзии!

Регина Воронина,
библиотекарь 2 кат.

Гоголь и Италия: «Я – странник, влюблённый в дорогу»

Рубрику ведет Алёна Гончарь, библиотекарь

Николай Васильевич Гоголь очень любил путешествовать. Ему нравилось заводить новые знакомства, обновлять пейзажи. Писатель успел побывать во многих странах Европы, но больше всего в душу писателя запала Италия. Гоголь быстро выучил итальянский язык и с легкостью мог разговаривать и писать на нем. Николай Васильевич пересек всю Италию вдоль и поперек, а чаще всего писатель останавливался в Риме, бывал в доме княгини Зинаиды Волконской и очень тосковал за ее обществом, когда княгини не было в городе, но от этого любимый Рим не становился хуже: «О, Рим, Рим! Кроме Рима, нет Рима на свете! Хотел я, было, сказать – счастья и радости, да Рим больше, чем счастье и радость».

Своему другу, российскому исторiku Александру Данилевскому, Гоголь писал: «Когда въехал в Рим, я в первый раз не мог дать себе ясно-го отчета. Он показался маленьким. Но чем далее, он мне кажется большим и большим, строения огромнее, виды красивее, небо лучше, а картин, развалин и антиков смотреть на всю жизнь станет. Влюбляешься в Рим очень медленно, понемногу – и уж на всю жизнь».

Рим для писателя стал центром вселенной, его святилищем, его жизнью. Гоголь жил в Италии с 1837 по 1846 год, иногда приезжал обратно в Россию. Но в «вечном» городе, как называл Рим писатель, лучше писалось о далекой Родине: «О России я могу писать только в Риме. Только там она предстает мне вся, во всей своей громаде...».

В Риме было написано очень много произведений: полностью доработаны первый том «Мертвых душ» и повесть «Шинель», переработаны повести «Портрет» и «Тарас Бульба».

Так же в период с 1838 года по 1842 год Гоголь начинает работу над романом «Аннунциата». Это единственное произведение писателя, где действия разворачиваются за границей. Однако в 1841 году писатель меняет первоначальное название на «Madonna dei Fiori», что скорее всего свидетельствует об отказе

от исходного замысла сконцентрировать весь сюжет вокруг истории любви между молодым князем и красавицей Аннунциатой. Князь забывает об Аннунциате лишь только потому, что, созерцая Рим, он обретает ее настоящему. Юная Аннунциата – это и есть настоящий Рим, она проецируется как его бессмертная душа. В 1842 году выходит один из отрывков этого незавершенного романа – повесть «Рим» в журнале «Москвитянин». Но он только называется «отрывком», на самом деле это полноценное произведение, сочетающее классический стиль и Ренессанс. В нем писатель повествует о возвращении некоего молодого итальянского князя в его родной и горячо любимый город Рим, который он открывает для себя заново. В этом отрывке Гоголь высказывает свои мысли и чувства о городе, который он любит и в который рвется всем сердцем и всей душой в те долгие месяцы пребывания в России.

Но все равно Рим оставался тем настоящим городом – с его не очень чистыми улочками, со съемными квартирами, где всегда было жарко и душно, уличными криками, шумными трактирами, античными руинами и пылью, а главное с незабываемым голубым итальянским небом над головой... Все римские адреса, где жил, гостил или просто гулял писатель уже изучены и описаны в трудах о нем. А на доме, где жил писатель на улице Via Sistina, в 1901 году установили мемориальную доску, с надписью на итальянском: «Великий русский писатель Николай Гоголь жил в этом доме с 1838 по 1842, где сочинял и писал свое

*Италия – роскошная страна!
По ней душа и стонет и тоскует.
Она вся рай, вся радости полна,
И в ней любовь роскошная веснует...*
Н.В. Гоголь

главное творение». Текст на русском языке более сдержанный: «Здесь жил в 1838-1842 гг. Николай Васильевич Гоголь. Здесь писал «Мертвые души». Первым инициатором установки мемориальной доски считается писатель П. Д. Боборыкин.

Сегодня гиды могут показать все эти места и провести экскурсию по римскому маршруту гоголевских адресов. На первом месте в этом списке будет квартира на улице Via Sistina, а после – грандиозная барочная Испанская лестница и площадь Piazza di Spagna с фонтаном Barcaccia. Будет в этом списке и мастерская художника Александра Иванова, с которым Николая Гоголя связывали дружеские отношения.

Писатель так и не сказал о Риме того, что увидел и понял об этом городе. А его потомкам остался лишь комментарий к невысказанному: «Нет лучше участи, как умереть в Риме; целой верстой здесь человек ближе к Богу... Вот мое мнение: кто был в Италии, тот скажет: «прощай» другим землям. Кто был на небе, тот не захочет на землю».

А в 2002 году в Риме, в парке Villa Borghese, открыт памятник Николаю Васильевичу Гоголю в знак признательности и почитания.

Табличка Гоголю в Риме, на улице Via Sistina

Памятник Гоголю в Риме, в парке Villa Borghese

ДУХОВНЫЙ ПУТЬ ТЕНИА

На момент написания романа «Гойя, или тяжкий путь познания» из-под пера классика немецкой литературы Лиона Фейхтвангера уже вышел целый ряд произведений, получивших мировое признание. Писатель оказался невольным свидетелем небывалых социальных потрясений, обрушившихся на Германию в XX веке: революционные бунты, фашистская диктатура, две мировые войны. Он, конечно же, не мог оставаться равнодушным зрителем разворачивающейся драмы, а пережитое в годы Второй мировой войны оказало влияние на все последующее творчество писателя. Основной лейтмотив книг Леона Фейхтвангера – это необходимость отстаивания человеком права на внутреннюю свободу. В историческом романе о жизни и творчестве выдающегося испанского художника Франсиско Гойи писатель показывает этапы духовного роста неординарного человека. Гения, выражающего собственное несогласие с происходящим посредством живописи. В эпоху торжества инквизиции и монаршего абсолютизма это уже был немалый подвиг.

Л. Фейхтвангер

Фейхтвангер Л. Гойя, или тяжкий путь познания / Л. Фейхтвангер. – Москва : Правда, 1982. – 576 с.

Отрывок из произведения:

...Она предложила Гойе писать ее в виде махи.

Франсиско был неприятно поражен. То пиши Пепу амазонкой, то королеву – махой. Про себя он не раз думал, что у нее есть что-то от махи – в том, как она пренебрегает этикетом, как презирает сплетни, а главное – в необузданной жажде жизни. Но грандессам разрешалось наряжаться махой только для костюмированного бала, всем покажется, по меньшей мере, странным, если донья Мария-Луиза будет позировать в таком виде. А ему не миновать новых осложнений с Каэтаной.

Он осторожно попытался отговорить королеву. Она настаивала и пошла лишь на одну уступку: согласилась, чтобы наряд был не пестрый, а черный. Впрочем, она, как всегда, оказалась удобной моделью и скорее помогала, чем мешала художнику, то и дело повторяя ему:

– Пишите меня такой, как я есть. Ничего не приукрашивайте. Я хочу быть такой, какая есть.

...Наконец портрет был готов. Гойя отошел от мольберта: «Королева донья Мария-Луиза в виде махи в черном» – представил он свою королеву живой королеве.

Вот она стоит в естественной и вместе с тем величественной позе, маха и королева. Нос, похожий на клюв хищной птицы, глаза смотрят умным алчным взглядом, подбородок упрямый, губы над бриллиантовыми зубами крепко сжаты. На покрытом румянами лице лежит печать опыта, алчности и жестокости. Мантилья, ниспадающая с парика, перекрещена на груди, шея в глубоком вырезе платья манит свежестью, руки мясистые, но красивой формы, левая, вся в кольцах, лениво опущена, правая маняще и выжидательно держит у груди крошечный веер.

Гойя постарался сказать своим портретом не слишком много и не слишком мало. Его донья Мария-Луиза была уродлива, но он сделал это уродство живым, искрящимся, почти привлекательным. В волосах он написал синевато-красноватый бант, и рядом с этим бантом еще горделивее сверкало черное кружево. Он надел на нее золотые туфли, блестящие из-под черного платья, и на все наложил мягкий отсвет тела.

Королеве не к чему было придраться...

«Маха одетая»
Прадо, Мадрид

Ольга Озеркина,
зав. сектором

Аскорбинка для души

Читати не вредно — вредно не читати!

Рубрику ведуть Ольга Сохарь, бібліограф 1 кат., Дарья Івашова, бібліотекар 2 кат.

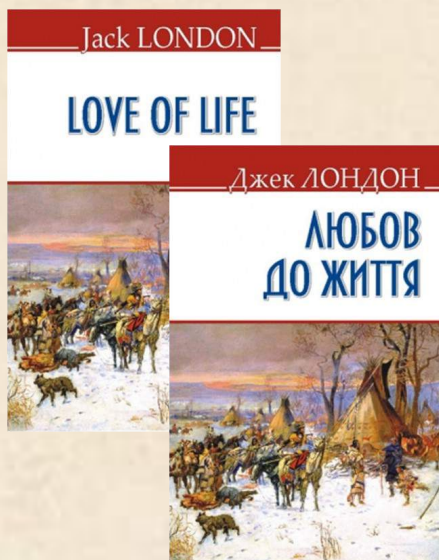
В фонде нашої бібліотеки представлена нова серія книг видавництва «Знання» (Київ) — «English Library». Она включає твори на мові оригіналу та їх переклади на українську. Автор ідеї створення цієї серії — директор Львівського філіала видавництва Мирон Іванік пояснює свою задумку так: «Чоловік, який вчить самостійно англійську мову, прочитає собі український текст і, знаючи канву літературного твору, зможе прочитати книгу в оригіналі». Розташування тексту на сторінках максимально адаптовано для паралельного читання. Читаємо та вивчаємо англійську.

Джек Лондон

«Любов до життя»

Лондон Д. Любов до життя / Д. Лондон ; пер. з англ. : Н. Дубровська, Г. Яр. — Київ : Знання, 2016. — 176 с.

London J. Love of Life / J. London. — Kyiv : Znannia, 2016. — 174 p.

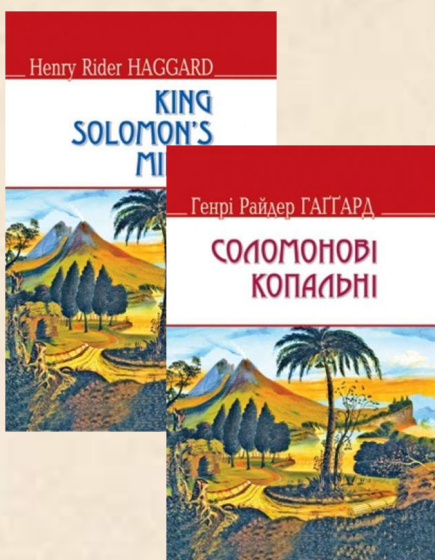

Генрі Райдер Гаггард

«Соломонові копальні»

Гаггард Г. Р. Соломонові копальні / Г. Р. Гаггард ; пер. з англ. : М. Лисиченко, М. Головка. — Київ : Знання, 2016. — 272 с.

Haggard H. R. King Solomon's Mines / H. R. Haggard. — Kyiv : Znannia, 2016. — 271 p.

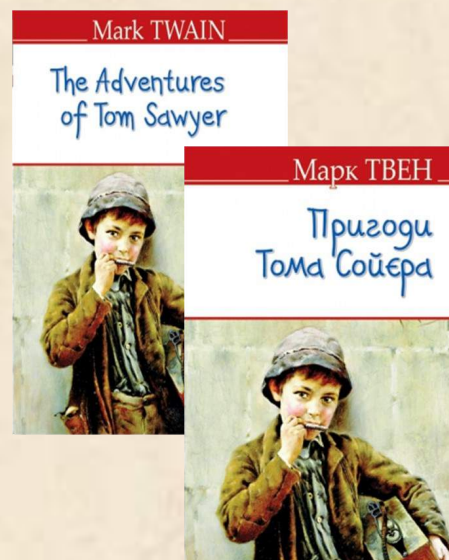

Марк Твен

«Пригоди Тома Соєра»

Твен М. Пригоди Тома Соєра / М. Твен ; пер. з англ. : Ю. Корещук, О. Ломакіна. — Київ : Знання, 2016. — 240 с.

Twain M. The Adventures of Tom Sawyer / M. Twain. — Kyiv : Znannia, 2016. — 238 p.

Джек Лондон (1876-1916) — письменник, твори якого із захопленням читають у всьому світі. Його збірка «Любов до життя» — одна з яскравих перлин циклу північних оповідань. Аляска — це місце, де кожен змушений виявляти свої справжні риси. Північ рівняє бідних і багатих, пронизливий холод не зважає на неміч, рвучкий вітер байдужий до соціального стану, а дикий звір не розбирає звань. У протистоянні з жорстокою природою герої наведених творів перемагають не тільки завдяки сміливості, витривалості, енергії, а насамперед завдяки силі духу, одержимості життям, здатності навіть в екстремальних умовах залишатися людьми.

У серці кожної дитини хоч раз у житті зринала мрія про великі скарби, тим більше такі незліченні, як коштовності діамантових копалень мудрого царя Соломона. Англійський письменник Г.Р. Гаггард (1856-1925), певно, був саме таким мрійником. Його книга «Соломонові копальні» — сповнений духу романтики і тонкого англійського гумору роман, у якому відважні мандрівники вирушають у подорож до квітучої країни Кукуанії, долаючи розпечені піски пустель і холодні скелі гір. У кожного своя мета. І кожен отримує те, на що заслуговує.

Все книги, представлені в рубриці, ви завжди можете прочесть, взявши їх в нашої бібліотеки на абонементі художественної літератури (корпус Б).

Чим зайнятися хлопчикам, коли уроки їм уже геть набридли, а до канікул ще далеко? Том Соєр має безліч відповідей на це запитання. Кілька вірних друзів і трохи фантазії — і нудне фарбування паркану перетвориться на розвагу, що принесе багато хлоп'ячих скарбів, гра в піратів і розбійників дозволить відчувати вільне життя, хоча й змусить дорослих добряче понервувати, а нічний візит на кладовище зробить героями усього міста. Правда, для цього треба не злякатися химерних привидів та жорстоких злодюг і виявити благородство навіть тоді, коли загрожує неминуче покарання. Але це дрібниці, якщо на тебе очікують справжні скарби й життя, повне пригод!

Постать українського поета

Творець української літературної мови та основоположник літературно-художнього слова, письменник, художник, фольклорист, етнограф Тарас Григорович Шевченко своєю появою остаточно і безсумнівно засвідчив народження України як самоусвідомленої та духовно цілісної нації.

Творчість Шевченка на початку 40-х років 19 ст. зробила великий переворот в культурному житті, його ім'я ширилось по всій країні і проникло в найглухіші закутки, він збудив інтерес до українського життя й друкованого слова, інтерес до української літератури. Став новатором у галузі художньої форми, збагатив жанрову систему української літератури, став творцем героїко-романтичного, лірико-епічного, сатиричного різновиду поеми. Його вважають творцем унікальної форми віршування. Ось як описували зовнішність поета Микола Момбеллі, поручик лейб-гвардії Московського полку, один з найактивніших учасників гуртка петрашевців: *«Він середній на зріст, широкоплечий і взагалі міцної кремезної будови, в талії широкий через особливий склад кості, але зовсім не товстий. Кругле обличчя, борода й вуса завжди вибриті, бакенбарди ж кругом обрамляють усе обличчя, волосся вистрижене по-козацьки, але зачесане назад: він не брюнет і не блон-*

дин, але ближче до брюнета, не лише волоссям, але й кольором червонової шкіри; риси обличчя звичайні; манери і загальний вираз фізії виваляли відвагу, невеликі очі блищали енергією».

Через усе творче надбання Т. Шевченка прослідковується образ українського суспільства, що наголошує про його тісний зв'язок з ним.

Цього року в Україні та за її межами день народження великого поета відзначають не лише виставками, концертами та спектаклями. Українцями ініційовано міжнародний флешмоб Global Shevchenko – по всьому світу біля пам'ятників Т. Шевченку зробити світлини, розмістити їх у глобальній мережі і одночасно читати вірш «В казематі». 9 березня у Києві біля пам'ятника Кобзарю зібралися понад 1 тис. шанувальників його творчості з 19 країн світу та разом читали цей вірш.

До дня народження Великого Кобзаря в Харківському національному медичному університеті за ініціативою Наукової бібліотеки проведено літературний відео-флешмоб.

*«Щоб знати людей, треба жити з ними.
А щоб про них писати,
треба самому стати людиною, а не писакою.
Ось тоді пишеш, і робота ваша буде роботою
чесною»*

Т.Г. Шевченко

Пам'ятник Т.Г. Шевченку
Казахстан (Форт-Шевченко, 1881 р.)

Співробітники бібліотеки, студенти та викладачі університету читали уривки з вірша поета «І мертвим, і живим...», який представлено на [YouTube](#).

На абонементі художньої літератури підготовлено книжкову виставку «Майстер слова та пензля».

Джерела:

1. Дело петрашевцев [публикация следственных материалов] : Т. I. — Москва-Ленинград, 1937.
2. Україна Тараса Шевченка / упоряд. : Р. В. Маньковська, В. М. Мельниченко. — Харків : Фоліо, 2014. — 573 с.
3. Шевченко Т. Вибрані твори / Т. Шевченко. — Київ : Шанс, 2013. — 272 с.

Пам'ятник Т.Г. Шевченку
Аргентина (Буенос-Айрес, 1971 р.)

Пам'ятник Т.Г. Шевченку
Італія (Рим, 1973 р.)

Марина Заговора,
бібліограф 2 кат.

Пам'ятник Т.Г. Шевченку
Україна (Харків, 1935 р.)

NOTA BENE

Увесь світ знає Шевченка, на його честь відкрито велику кількість пам'ятників — від Бразилії до Китаю, усього їх встановлено 1384.

В Україні на честь Кобзаря названі 164 населених пункти, а в Аральському морі — затока, крім того — вершина на північному схилі Великого Кавказу у Боковому хребті висотою 4 200 м. Так її називали українські альпіністи, які вперше зійшли на цю вершину у 1939 р.

Ім'ям поета названо кратер на Меркурії діаметром 137 км.

Не тільки в Україні, але й на території Молдовської Республіки з 1995 р. було введено банкноту номіналом 50 тис. рублів з зображенням монумента Т.Г. Шевченку, а з 2002 р. при зміні дизайну банкноти використовують саме портрет поета.

Літературні вечорниці

«Вітер весни» – під такою назвою пройшов у Науковій бібліотеці літературно-музичний вечір з циклу «Вишукана словесність ХНМУ» (організатори – студенти Катерина Мардус, Марина Лисак за підтримки співробітників Наукової бібліотеки).

Вечір був присвячений Всесвітньому дню поезії, який відзначається 21 березня. Студенти і співробітники бібліотеки читали власні вірші і твори улюблених поетів, серед яких: Тарас Шевченко, Ліна Костенко, Йосип Бродський, Сергій Єсенін, Вільям Шекспір та інші. І як добра традиція, вечір пройшов у супроводі музичних композицій, дружній атмосфері та з чудовим настроєм!

Ірина Киричок,
директор

Майстер української байки

(190 років від дня народження Л. Глібова, українського поета-байкаря)

Леонід Іванович Глібов (1827-1893) – відомий український письменник, поет, байкар, видавець та громадський діяч народився 5 березня 1827 року в с. Веселий Поділ Полтавської губернії. Його батько працював управителем маєтків поміщиків Родзянків. Мати – близька родичка Миколи Гоголя, була культурною й освіченою жінкою, з нею вдома хлопець отримав початкову освіту. Потім було навчання у Полтавській гімназії, де і почав писати вірші, де вийшла його перша збірка російською мовою «Стихотворения Леонида Глебова». Та незабаром навчання переривається з причини важкої хвороби поета-початківця. Потім буде невдала спроба вступити до Київського університету на медичний факультет. А згодом Глібов починає навчатися у Ніжинському ліцеї вищих наук, де пише свої перші байки, які з'являються на сторінках «Черниговських губернських ведомостей». Високу оцінку творам поета цього періоду дали викладачі ліцею. Професор теорії та історії літератури М. Тулов вважав, що «байки Л.І. Глібова у показі побутового життя українців – цілком самостійна й дуже цінна праця і є великим внеском у літературу».

Після закінчення ліцею поет працює вчителем історії й географії на Поділлі. Згодом він повертається до Чернігова, де активно займається культурно-просвітницькою діяльністю, проводить літературні вечори та вистави, пише п'єси, засновує «Товариство, кохаюче українську мову».

Творча спадщина поета нараховує понад сотню творів цього жанру. В своїх байках автор висловлює власний світогляд на життя українського суспільства за часів кріпацтва та після його скасування. Відносини між поміщиками та селянами стають основною темою його творів. Одним із засобів, який застосовував Глібов у своїй творчості є алегорія. В образах одних тварин та звірів він втілював безкарність і сваволю, а в інших – покірливість та безвихідь. Одною з найкращих вважається його байка «Вовк та ягня». Поет-байкар також є автором віршів-елегій, багато з яких покладено на музику. Так вірш «Журба» український композитор М. Лисенко перетворив на чудову пісню «Стоїть гора високая».

Митець зробив чималий внесок у розвиток української літератури для дітей різного віку. Добром і теплом наповнені його казки, вірші і загадки,

Билина

Сказав раз Куц Билині:
– Билинонько! Чого така ти стала,
Мов рибонька в'яла:
Пожовкла, не цвітеш,
Живеш, як не живеш,
Твоя головонька от-от поляже?
– Ох, Кущику! – Билина каже: –
Я на чужині...
Хто щиро поважа родину,
Свій рідний край,
Тому не всюди рай:
Чужина в'ялить, як Билину.

які він видавав під псевдонімом «дідусь Кенир».

Значний вплив на погляди та творчість Л. Глібова мала поезія Т. Шевченка. Свою любов та шану до Великого Кобзаря він продемонстрував у своєму найкращому вірші «Над Дніпром».

Останню свою Байку «Огонь і Гай» Л. Глібов написав за п'ять днів до смерті, де виказав надію на молоде українське покоління.

Шанувальників творчості Л. Глібова та усіх зацікавлених запрошуємо до абонементу художньої літератури ознайомитись з виданнями: «Вибрані твори», «Байки», «Українська дитяча література: хрестоматія», «Краткая литературная энциклопедия» та ін.

Валентина Серпухова,
зав. відділом,

Вода – джерело життя (22 березня – Всесвітній день водних ресурсів)

Проблема водних ресурсів у світі – одне з визначальних глобальних питань. Дефіцит прісної води на планеті загострюється у зв'язку із зростанням населення землі, розвитком промисловості, погіршенням екології. Не достатньо ефективне управління водними ресурсами, виснаження якісних підземних джерел водопостачання, забруднення води, повітря та ґрунту в промислових зонах та радіаційне забруднення значної території України після аварії на Чорнобильській атомній станції призвело до зниження самовідновної спроможності водних ресурсів. Все це зумовило зменшення водності річок, зниження їхньої біопродуктивності, погіршення якості води, збільшення проявів негативної дії води на земельні ресурси, здоров'я населення.

Вода – учасник усіх процесів, що відбуваються у всьому живому. Давньогрецькі вчені говорили: «Вода – це життя». Сучасні вчені говорять: «Чиста вода – це здорове життя». Луї Пастер відзначив, що людина, яка на 70 % складається з води, 80% хвороб випиває з водою. Якість питної води в критичному стані, і відсоток «випитих» хвороб зростає.

Україна за якістю питної води займає 95-те місце серед 122 країн. Зв'язуючим кільцем всього живого на нашій планеті є прісна вода. Вона – головний компонент нашої їжі й природний фундамент здорового способу життя. Всесвітній день водних ресурсів нагадує людству про те, що практичні зусилля світового співтовариства можуть допомогти поглибити суспільне розуміння як проблем, так і їх рішень у цій галузі.

До цієї значної дати читальний зал гуманітарної підготовки Наукової бібліотеки підготував книжкову виставку «Вода – джерело життя», з якою запрошуємо ознайомитись.

УКРАЇНА: ЦІКАВО ЗНАТИ

Дніпро

Найбільша водна артерія в Україні (його довжина сягає 2285 км, із них на території України – 1121 км). Греки називали Дніпро Борисфеном, що в перекладі означає «той, що тече з півночі». Дніпро поділяє територію України на дві частини – Правобережну і Лівобережну. Сьогодні це судноплавна річка, потужне джерело водних ресурсів, третя за розміром річка Європи після Волги та Дунаю.

Лаврик О. В. 1000 цікавих фактів про Україну / О. В. Лаврик. – Харків : Віват, 2015. – 256 с. – [С. 120]. – (Корисна книга).

Ніна Решетнікова,
зав. сектором
Надія Товпинець,
бібліотекар 1 кат.

«Алергія – проблема XXI століття»

Поширення алергічних захворювань, якими страждає більше 20% населення планети, зробило їх глобальною медико-соціальною проблемою. Причому, протягом останніх 30 років кожні 10 років кількість алергічних захворювань зростає в 2 рази. Тому фахівці кажуть про епідемію алергії, що охопила більшість країн світу, а дехто називає XXI століття «століттям алергії».

На виставці, підготовленій в бібліотеці, представлена література з питань етіології, сучасних методів діагностики, патогенетичного лікування та профілактики алергічних захворювань.

Лариса Скрипченко,
провідний редактор

Запрошуємо до читального залу Наукової бібліотеки (проспект Науки, 4, корпус Б) ознайомитись з першоджерелами на дану тему. Виставка триватиме до 15.04.2017 р.

Library Lessons

У рамках методичної роботи з підвищення інформаційної культури користувачів бібліотеки співробітники відділу літератури іноземними мовами Наукової бібліотеки спільно з кафедрою української мови, основ психології та педагогіки розпочали цикл заходів під назвою Library Lessons для студентів першокурсників, які навчаються англійською мовою. Метою заходів є ознайомити студентів-іноземців 1-го курсу з роботою Наукової бібліотеки та основними положеннями правил користування, розповісти про її ресурси та послуги, можливості пошуку та отримання інформації. Для цього було підготовлено 3 презентації: «Getting to know the Library» – Т. Бабак, «Electronic and On-line Information resources of the Scientific Library» – В. Войтюк, «Rules of Library Use for English medium students» – А. Дзюбан, а також книжкова виставка всесвітньо відомих медичних видань. Відкривала уроки зав. відділом літератури іноземними мовами О. Красюкова.

13 березня відбулось перше заняття для 1-го курсу медичного

факультету та було проведено оглядову екскурсію по Науковій бібліотеці для групи підготовчого відділення (викладач З. Гирич). 15 березня бібліотечні уроки відвідали студенти стоматологічного факультету.

24 березня в залі електронної інформації для студентів, відбувся урок для слухачів підготовчого відділення (викладач В. Журавльова). Співробітники відділу інформаційних технологій та комп'ютерного забезпечення – О. Русанова та К. Тесленко ознайомили студентів з правилами роботи у залі та за комп'ютерами, розповіли про особливості структури бібліотеки. Також була надана інформація про офіційний сайт НБ ХНМУ, ресурси та послуги бібліотеки і їх використання. Разом з викладачем підготовчого відділення співробітники бібліотеки провели фото-екскурсію по визначним місцям м. Харкова.

Наукова бібліотека виражає подяку співробітникам кафедри української мови, основ психології та педагогіки, а також викладачам підготовчого відділення за допомогу в організації проведення даних заходів.

Оксана Русанова,
зав. відділом
Катерина Тесленко,
провідний бібліотекар
Віта Войтюк,
Анна Дзюбан,
бібліотекарі 2 кат.

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

- «Здорова людина – здорова нація»
(До Всесвітнього дня здоров'я)
7 квітня 2017 р.
- «Віхи української космонавтики»
(До Всесвітнього дня авіації і космонавтики)
12 квітня 2017 р.
- «Кам'яний літопис: архітектурні пам'ятники України»
(До Міжнародного дня пам'ятників і визначних місць)
18 квітня 2017 р.
- «Книга – феномен надчасовий»
(До Всесвітнього дня книги і авторського права)
23 квітня 2017 р.
- «Незагойна рана України»
(До дня Чорнобильської трагедії)
26 квітня 2017 р.
- Місце експозиції: Зал гуманітарної підготовки та самостійної роботи (проспект Науки 4, корпус Б)
- «Шкідливі звички та їх вплив на здоров'я»
15 квітня 2017 р.
- Місце експозиції: читальний зал Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус Б)

Контакти:

г. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077289
e-mail: biblio-t@ukr.net

Ред. колегія:

Киричок І.В. (гл. ред.),
Русанова О.А. (отв. ред.),
Тесленко Е.Н.
Гаєвая Н.Д.

*Поздравляем
сотрудников библиотеки
в марте!
с юбилеем!*

Белякову Татьяну Владимировну!
Войтюк Виту Владимировну!
Капитанову Галину Ивановну!

с ДНЕМ РОЖДЕНИЯ!

Бабак Татьяну Александровну!
Ивашову Дарью Витальевну!
Карпенко Анну Павловну!
Костюкевич Татьяну Васильевну!
Кравченко Светлану Анатольевну!
Неботову Елену Богдановну!
Павленко Татьяну Борисовну!
Пустынникову Людмилу Яковлевну!
Решетникову Нину Анатольевну!
Товпинец Надежду Михайловну!

